

[Tholstrup.]

af russerne ensidigt ansat i forholdet 1 : 3, hvorved Ungarn kun får en tredjedel i betaling for sine eksportvarer.

Et enkelt eksempel: i Ungarn koster et telefonapparat fra fabrik 90 forint. Apparatet bliver eksporteret til Rusland for 30 rubler, og de 30 rubler har en købekraft, der svarer til 7 kr. 50 øre — 7 kr. 50 øre for et helt komplet telefonapparat!

De ydre tegn på udplyndringen er, at husene, som før var velholdte, endnu bærer spor af krigen, som sluttede for 11 år siden, at næsten intet nybyggeri finder sted, at folk går i luvslidt tøj, og at butikkerne ingen varer har at sælge. Varerne eksporteres nemlig til den store og stærke handelspartner for en tredjedel af deres fremstillingspris og værdi.

På det hospital, vi besøgte, og hvor vi blev inviteret på en kop te, måtte vi drikke af medbragte kopper og spise med medbragte knive og gaffler. Hospitalet var totalt plyndret for alt. Vi var rundt at se til patienterne. Der lå de på stuen med deres brød i vandfadet eller i andre remedier; tallerkenerne var væk. Sådan går det i et land, hvor der er total planøkonomi. Det afgørende er, at levestandarden er faldet så forfærdende for alle mennesker.

Efter 11 års kommunistisk planøkonomi er det lykkedes at presse arbejdernes realløn ned til mellem halvdelen og en tredjedel af lønnen før krigen, medens den har været støt stigende i lande på denne side af jerntæppet. En ungarsk arbejder tjener i danske penge ca. 120 kr. pr. måned, men en skjorte koster en halv måneds løn, en kappe af dårlig kvalitet koster 2 måneders løn og et par sko fra 3 ugers til 2 måneders løn. De gamle, som ikke kan arbejde, sulter i landbruglandet Ungarn.

Har jeg før bekendt mig til fri handel og fri prisdannelse som grundlaget for materiel og økonomisk fremgang, så har jeg nu fået bevis for, at jeg ikke bygger på forældede teorier. At gå delvis med til planøkonomi, som ved opretholdelse af vareforsyningsloven, er en farlig politik. Vel kan vi bære ikke at få de bedst mulige økonomiske resultater og den højest mulige materielle levestandard, men vi vil ikke kunne bære at miste vor frihed.

Ungarn har revet båndet væk fra øjnene

på de mennesker, som troede, at man godt kunne gå med et stykke hen ad vejen med delvis ufrihed. Det har vist os, at hellere vil mennesket lade sig skyde ned af undertrykkerne end leve videre som usle slaver uden frihed og uden håb.

Skal vi værne friheden, må vi bekæmpe al form for tvang og kontrol med vore handler og handlinger. Vareforsyningsloven er en af de love, som begrænser friheden.

Ministeren for handel, industri og søfart (Lis Groes): Jeg forstår på de ærede ordførere, at alle er enige om, at denne lovgivning ikke kan undværes, og at der i hvert fald i den aktuelle situation ligger noget, der ikke tilsiger en afvikling.

Det var meget interessant at høre det ærede medlem hr. Tholstrups beretning fra Ungarn, men jeg vil gerne have lov at understrege, at jeg synes, det er lidt forkert af det ærede medlem at tale, som om der råder lignende tilstande i vort land under den lovgivning, det høje ting har vedtaget.

De forskellige enkeltproblemer, der har været trukket frem i dag, er jeg selvfølgelig parat til at drøfte videre i det kommende udvalg. Man har i nogen grad hæftet sig ved, at arbejdet med gennemgangen af de bundne lister ikke er afsluttet; men som jeg allerede har oplyst i min fremsættelse, er det ikke, fordi der ikke er gjort et stykke arbejde. Det er et ret stort område at komme igennem; det er mange varer, der er taget op til behandling, men det er mit håb, at vi kan få glæde af resultaterne.

Spørgsmålet om, hvorvidt bilfordelingsnævnet økonomisk kan komme til at hvile i sig selv, vil jeg gerne drøfte.

Jeg takker det ærede medlem hr. Anker Lau for hans forstående indstilling over for de mennesker, der har været ansat i direktoratet for vareforsyning, og som nu har vanskeligt ved at finde fodfæste i det private erhvervsliv.

Som sagt er jeg parat til at drøfte alle enkeltproblemer. Der var imidlertid et par ting, jeg godt kunne svare på i dag, f. eks. spørgsmålet om FDBs aftale med Sovjetunionen. Det var, som om det ærede medlem hr. Weikop havde lyst til at kaste et vist odiøst skær over denne aftale. Det får mig til at gøre den bemærkning, at sagen naturligvis er behandlet på fuldstændig til-